

Joc Partit de novel·listes

L'últim Joc Partit —retornat al Teatre el Magatzem, de la Cooperativa Obrera Tarraconense— va demostrar, si calia, que aquestes comarques compten amb una varietat d'escriptors tan gran que les converteixen en un petit univers literari, el principal defecte del qual és la comunicació entre els creadors —que s'intenta resoldre amb actes com aquest, amb un èxit relatiu ja que, si el públic és abundant, no són precisament els escriptors els que hi acuden amb més assiduïtat—, perquè els altres que podríem retreure són comuns a tota la comunitat lletraferida i no cal retreure'ls ara. Hi actuaven Coia Valls i Jordi Andreu. Tenen en comú que han escrit literatura especialitzada —infantil, juvenil— i també narrativa per a públic general. He escrit que hi actuaven perquè ells mateixos —l'organització deixa sempre llibertat als escriptors per plantejar l'acte de la manera que considerin més adequada— van disposar-lo amb mentalitat teatral, a partir de la petita ficció d'una trobada —que suposadament els espectadors no veien— per preparar, precisament, la sessió de Joc Partit. És un recurs prou conegut que va funcionar prou bé, sobretot, més que no pas pel plantejament, pel dibuix nítid de dos personatges tan diversos com són els dos escriptors, que es visualitzava en tots els detalls, des de la indumentària fins al lèxic i la manera d'expressar-se que utilitzaven. La disposició dramàtica es completava amb breus interpretacions al piano a càrrec de Jordina Olivé i amb lectures de textos dels escriptors realitzades per Pau Gavaldà i Lluís Fontdàvila, de manera que el conjunt va resultar àgil. Però el farciment no ha de fer oblidar el gall. Coia Valls i Jordi Andreu van dialogar durant tres quarts d'hora i després en van dedicar un altre a respondre les preguntes i a comentar les observacions que venien del públic. La versalitat de Jordi Andreu, professor d'economia i assessor d'empreses i alhora pintor i escriptor, combinava bé amb la de Coia Valls, que ha fet d'actriu i té la voluntat de convertir-se en una escriptora amb totes les lletres. Tots dos plenament incorporats a la modernitat comunicativa —o sia, les possibilitats que ofereix internet—, hi veuen, a més d'avantatges de difusió, noves perspectives de comunicació amb els lectors —potser una altra mena de lectors— i una immediatesa en la rebuda de reaccions que d'altra manera resultaria difícil. Els temes plantejats i sobre els quals es van donar els respectius punts de vista van ser molts —com s'escriu, per què s'escriu, narrativa llarga i curta, etc.— i es van tractar amb

agilitat i bon humor, com ho demostraven les riallades espontànies del públic. Representants de dues generacions d'escriptors —la Coia amb obra publicada molt recentment, el Jordi francament precoç, no tan sols en l'escriptura, que es remunta al cor de la infantesa, sinó també en la publicació— que van demostrar la potencialitat d'aquests diàlegs entre escriptors sense guió previ, sense enfarfagaments ni complicacions excessives, que, en definitiva, quan funcionen, van al cor d'allò que més interessa a un lector de l'escriptor d'una novel·la: què pensa, què ha llegit, com escriu, si està preocupat pel volum de vendes, si prepara la novel·la amb escaleta —com la Coia— o s'hi posa amb llibertat absoluta —com el Jordi—, si pateix o gaudeix mentre escriu, si necessita silenci o música, al cap i a la fi, conèixer el personatge que practica aquest art anomenat literatura.

MAGÍ SUNYER

Publicat al diari *El Punt* el 31 de gener de 2011

<http://www.elpunt.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/363357-joc-partit-de-novelmlistes.html>